

הארטילריה החדשה (ביתור — הרקטות), וכיו"ב ועל הצורך להסתלק "מהרומאנטיקה הצבאית הישנה". במיוחד התרכזו הבירור בשאלת שיעורי ההשתלמות השנתיים לכלל אנשי החיל, הוצע, לשנת 1947 קורס של 13 יום, ובין הנימוקים להכרח שבו, צויין לא רק הצורך לחדש את עצם אימונם של אנשי קבוצות השנים הצעירות יותר (שמוה שנתיים לא כונסו לשרות או לאימון), אלא גם הכרח בהיכרות מחודשת בין החברים ליחידה, בין חיילים למפקדים, ובהתרגלות מחדש לתכניות הקריאה לדגל של כל חטיבה. התנאי לגיבול יעיל של שבועים אלה — צמצום מרחיק לכת של הזמן המוצא ל"סידורים" — מזה, ולמסדרים ומצעדי הדר בלתי-הכרחיים — מזה, אף כי מחירו של קורס זה "חזרה" זה ל-1947 יהיה 35 מיליון פרנק (כ-3 וחצי מיליון לא"י בערך) הוחלט, ברוב דעות, לקיימו. ראוי לציין, שגם לעריכת קורס כזה ניתנו נימוקים מן הסוג הפוליטי: השפעתו הפסיכולוגית כלפי חוץ, כלפי מעצמות אירופה.

אורח המגן של עם קטן לאור לקח-המלחמה

בדצמבר 1946 הרצה מנהל הכשרת-הצבא השוויצרי, "קולונל-מפקד-הקורפוס" פריק, בפני "חברת הקצינים הכללית", על הנהגת-גיסיסות לאור ניסיון המלחמה. עם כל הסתם עדיין בתמונה של מלחמת 1939-45, הנותן מקום לפירושים שונים ואף מנוגדים, ראה בה המרצה את התהליכים הבאים: המלחמה היתה למלחמת תנועה, המתנהלת בקצב המהיר ביותר. עמדות בעלות כוח טבעי, ומוגנות היטב, שמרו על ערכן. מכונת-היריה ירדה מן העמדה השליטה שהיתה לה במלחמת-העולם הראשונה. הטנק, כבר עבר, כנראה, את פסגת כוחו; ההגנה בפניו התפתחה מאוד, והביאה בהכרח לטיפות טקטיקת-שריון חדשה. זיך-האוויר, עם אפשרויות-הפעולה הבלתי-מוגבלות שלו, הוא כעת התזק שבחילות; והוא המונע לגמרי את השימוש במבנים מהודקים וצפופים כל שהם. הארטילריה הוכיחה מחודש מה גדולה פעולתה. הפתעה ומהירות-המעשים עדיין הם, כאשר היו בעבר, גורמי ההכרעה במלחמה — וכן איכותם של החיילות.

אלה הם היסודות להערכת העתיד — אך עדיין לא צוינו דרכיו, ברם, ההגיון והנסיגן מעלים את השיקולים הבאים: ספק, אם אפשר לעשות את הסוביקים כבדים עוד יותר; תנאי השטחים לסוגיהם; זכן האיום מצד חיל-האוויר, עם הרקטות אדירות-הפעולה שלו, מחייבות את המנסיב לשמור על כושר התנועה שלהם. לעומת זאת ניתן עוד לשפר את הארטילריה במידה ניכרת — די אם נזכיר את התפתחותם של המטענים החלולים, של הרקטות של כלי-היריה הבלתי-ידוע, של תותחי המנוע. חיל-האוויר נתון עתה בתהליך של התפתחות מהירה ביותר, ביתור במגמה של השגת מהירויות עוד יותר גדולות. בשל גורמים פיסאוי-לוגיים ייתכן, שיגיעו כאן לגבול שאין לעברו; את המטוס-ללא-טייס ואת רקטת-הענק ניתן לספח כמעט ללא-גבול. אכן, מתעוררת השאלה, אם אפשר לשתף כלי-קלע כאלה במאבק של צבא הקרקע, באשר נאלצים לירותם בלא תצפית. מספקת במצבו של זה. פצצת האטום טרם הראתה את פעולתה בשה-הקרב; לעת-עתה כמוה כנושק של מלחמת-עצבים. המרצה סבור, כי הגבאות הנשמעות בקשר אתה מוכירות מאוד את הסכרות שהושמעו עם המצאת הדינמיט, הגזים-שליקרב, וכיו"ב, ושלא נתאמתו. עוד יותר מעוצם-ההתפוצצות שלה

(1) הצבא השוויצרי יודע רק גורל אחד וגם הוא רק בימי מלחמה או גיוס כללי — בתורת מצביא עליון; מפקדי הדיביזיות והקורפוסים קרויים "קולונל דיביזיונר" או "קולונל מפקד-קורפוס".

מסוכנת אולי, יצירת האזורים של רדיאציה פעילה, אשר נגדה, כנראה, אין עדיין כל אמצעי-מגן. רבת-משמעות היא המגמה להפיכת חיל-הרגלים כולו לחיל-מוטס (החזקה ביחוד בצבא הבריטי — המערכת); בעתיד צריך יהיה, לבסס את החישובים על הנחה זאת בכל הרצינות. ערך רב ביותר נודע לדבר „איתור-הרדיו“ (ראדאר), על כל פלאי שירותו ובין החשובים שבהם מנגנון-ההולקה המופעל ע"י קרבתה-של-המטרה בלבד, וכן „הפנו הנמשך ומכוון על-ידי המטרה עצמה“. ומהמצאה זו נובעת גם הסכנה הגדולה ביותר לחיל-האוויר, ומבניו המהודקים (במפציצים, בעיקר) שנראו במלחמה האחרונה, יהיו בודאי בקרוב נחלת-ההיסטוריה בלבד. הארטיילריה מתפתחה לקראת קליברים גדולים יותר; הקליבר 7,5 ס"מ (של תותח-השדה הקל, האופייני למלחמת-העולם הראשונה) שוב אינו מסמל את זמנו בשום פנים, ואילו הקליבר של 10.5 ס"מ (4,2 אינץ') — שהוא העיקרי כעת, (ביחוד בין הוביצרים והתותחים הוביצריים) בצבא האמריקאי והבריטי, למשל, וברבים אחרים, מאז אמצע שנות המלחמה האחרונה — המערכת) נחשב על-ידי רוב הצבאות, בשל כושר-התנועה שלו (לעומת הקליברים הגדולים ממנו), כבעל עתיד עשיר. הארטיילריה הרקטית תרכוש לעצמה שדה-פעולה נרחב, הנשאר, אמנם, מוגבל עדיין, בשל מיעוט דיוקה, ובשל הוצאת-התחמושת הגדולה. הרצינות רבה מאד יש להתייחס אל המכשירים האינפרא-אדומים, המאפשרים ראיית-לילה והעלולים עוד למלא תפקידים גדולים. ולבסוף יש עוד לחכות להתפתחות הנוספת של טכניקת-הקשר, היא שאיפשרה בכלל את הנהלת-המלחמה המהירה של זמנו.

לעומת הסיכום הזה של לקח-המלחמה הגדולה הסיק המרצה את מסקנותיו — להן דוקא נודע ענין מיוחד, ואפשר לומר „יחיד-במינו“ — לגבי עיקרי הנהלת המלחמה על-ידי עם קטן — העם השוויצרי ומדינתו ההררית. בשטח הטקטיקה הוא רואה כעיקר את אלה: נשק הקרב-מקרוב חזק בימינו אלה משהיה מאז ומעולם; וכלי-זין אלה נמצאים, בהחלט, בתחום יכולתה החמרית של המדינה הקטנה. ואלו לגבי התפתחותו העצומה של נשק-הקרב-מרחוק אין מדינה כשוויצריה יכולה לעמוד במרוץ-האבירים של מדינות גדולות, ועל כן חייבת היא לרכז את עניינה בקרב למרחקים קטנים וקצרים ביותר. החשוב הוא — לחלץ את החיילות מפעולת אש-המרחקים, דבר המעלה את ערכו של המחסה-המבוצר וביחוד בשטח-סלעים — וכן ההסוואה, דילול המבנים, ניצול החשכה, האויב יהיה בעתיד, בשל ציוד הכבד והולך, כמויות תחמושתו הגוברות והולכות — מרותק אל הכבישים ותלוי בהם, עוד יותר מאשר עד כה. מן הדין יהיה אפוא, לערוך את ההגנה בדירוגים לעומק, לאורך עורקי-התחבורה. בדין שתישאר בעלת כושר-נוע, ותקיים רזרבות. את ציוד-החמרי של צבא-מגן כזה — במקרה הנידון, השוויצרי — יש לחזק, בראש וראשונה, בשטח ההגנה האנטי-טנקית, והאנטי-טוסיטית. ואילו אחד הגורמים העיקריים מונח בתחום שלישי — של שיפור יסודי מתמיד בהכשרת הגייסות.

תורת הפניון — היא-היא אויבה הנדול של איטליה

דניאל מנין

(מורץ היהודים, מנהיג הרטובליקה הווציאנית בשנות 49-1848)